

Petróczi Éva

Egy nagyváradi zsinagógóra

Ezek a gyönyörű, kopott
szombati kalács-oszlopok
(*barchesz*, de kőből faragott!)
már nem fogadják senki éhét,
senki imára-éhezését;
az ajtók-ablakok: vakok,
nincs érkező, nincs távozó –
ahol indázó dallamok
hajlongtak, mint a rózság,
ecetfák keserű dalát
zúgatja a tavasz szele.

Árvaság-morzsálta, sok, Szent Fonat,
Teremtőd újra összerak.

Nagyváradon, 2007 áprilisában

*Die Dame mit den Nelken /Hölgy, szekfűkkel
anyunak*

Die Dame mit den Nelken,
skandalom, földbeverten
egyik könyv-mákonyod címét,
Die Dame mit den Nelken,
te már seholy vagy,
de itt tartom kezemben
egyik kedvencedet,
Cronin regényét, németül.

Te, szekfűs hölgy, te kardvirágos,
már értelek, a sok csapáshoz
kellett a Dáma, s kellettnek társai,
női regények zsibbadása,
szekfűillatos, szép sorok,
kellett, s jaj, kell ma is
pár órányi irgalmatok.

Je reviens

anyám kedvenc kölnijére

Ott, halálhíred városában
került elém
ifjú éveid illata –
Krasznaja Moszkva-pácos,
áporodott időkben,
ötvennégy táján, Pécssett –
a csoda maga.

Ott, halálhíred városában
nekem a *visszatérés* illata,
apró feltámadás-előleg,
három karcsú palackba zárva,
dobozán pufók aranyangyal,
a végleges halál oldódó rettenete.

Je reviens –
kicsiny, köznapi irgalom,
nem női pipere.

Wolfenbüttel, 2008. július – Pécs, 1954. nyár